Mizah

— Öyle rüzgâr var ki, az daha şapkam uçacaktı!

Dolmuştur!

— Affedersin kocacığım, rejisör sahneye iyi çalış demişti!

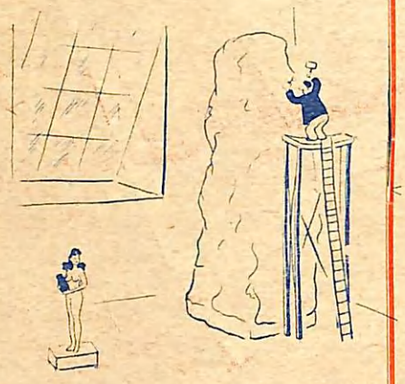

— Lûtfen gülümseyin!

Kadın Nükteleri

ADALET!

Uzun bir tahsil ve staj devresinden sonra, kadın, yargıç olmuştu. Bir akşam, yolda bir arkadaşına rastladı. Arkadaşı:

— Ne var ne yok şekerim? diye sordu, mahkeme işleri nasıl?

Kadın hâkimin gözleri parladı:

— Sorma şekerim! dedi. Bugün üç kişiyi mahkûm ettim. Amma ikisi, cezayı adamakıllı haketmişlerdi!

SÜRPRİZ!

Kadın, elleri arkasında içeri girdi:

— Bil bakayım kocacığım, dedi, arkamda ne var?

— Bir kutu şeker.

— Bilemedin.

— Bana bir kravat!

— Yine bilemedin...

— Ya ne var?

— Kürkümde koca bir yırtık... Tramvaya takıldı da!...

ÇETELE

Hanım, hizmetçisine çıkışıyordu:

— Şu masaların tozunu al diye sana kaç kere söyledim?

— Otuz iki kere efendim...

— Şuna bak, bir de cevap veriyor...

Hizmetçi kemali safiyetle hanıma baktı:

— Tabii veririm efendim. Her söylediğinizi kaydediyorum!

İHTİYAT

Neclânın ziyafeti vardı. Gece yarısına doğru, misafirlerden Ali Rıza, hizmetçiden şapkasile pardesüsünü istedi. Hizmetçi Fatma sordu:

— Gidecek misiniz yoksa efendim?

Ali Rıza:

— Evet, dedi, hanımefendiye veda edeyim de...

Hizmetçi yalvardı:

— Ne olur beyefendi, on dakika sonra teşrif edin. Daha gümüş takımlarını sayamadık!

HAFIZA

Leylâ ile Süheylâ konuşuyorlardı. Leylâ:

— Duydun mu? dedi, Neclâ, Necdetle evleniyormuş. Necdete bütün maceralarını itiraf etmiş!

— Amma cesaret ha...

Leylâ:

— Cesaret değil ayol, sen asıl kızın hafızasına şaş!

ANLAYANA

G. B. S.

Dünyanın, her yaşta sayılı zekâlarından olan George Bernard Shaw, dünyadan elini eteğini çekmiş bulunuyor. Şu dakikada milyonlarca insanın, G B. S. un ciltler dolduran nüktelerini okuyarak kendisini hayırla andığına eminiz. Bu büyük zekânın pek hoşa gitmiş nüktelerinden birini (hatırda kaldığı kadar) buraya nakletmekle kendisine saygı vazifemizi ifa ettiğimize kaniiz:

Bir gün İngilterenin en güzel, fakat çok güzellerin çoğunda görüldüğü veçhile biraz safca bir kadın artisti, bir toplantıda üstada hayranlığını şu zarif cümlelerle ifade ederek:

— Ah üstad, der, sizinle evlensek ne iyi olur.. Düşünün bir kere; çocuğumuz güzelliğini benden, zekâsını da sizden alır. Ne harikulâde şey, değil mi?

G. B. S., mavi gözleri gülümsemelerle pırıltılı, cevap verir:

— Şüphesiz harikulâde olurdu hanımfendi... Amma bendenizi korkutan ve ihtimal var: Ya çocuğumuz güzelliğini benden, zekâsını da sizden alırsa hali nice olur?

bu nefis birleşmeye engel olan başka bir

Cenaze

Şu Toprak Mahsulleri Ofisinin Marshall yardımını kullanarak Erzurumda yaptırdığı et kombinaları var ya... Meğer lüzumundan üç misli fazla yaptırılmış. Bunu Mr. Russel Dorr'un bir tavzihinden anladık.

Bir de kombina işinde suiistimalden bahsediyorlar. Bunun neresi suiistimal? İşe başlarken istikbali önceden görmek fena şey mi? Amma, biz nankör milletiz. İyilikten, dürbinlikten anlamayız.

Adamcağızın biri bir ev geziyormuş. Ev sahibi bin türlü bahane bularak kiralamak istememiş. Bunun üzerine ihtiyar:

— Canım, demiş, ne radyom var, ne köpeğim, ne çocuklarım.. Neden beni kabul etmiyorsunuz?

Ev sahibi biraz tereddütten sonra:

— Mademki ısrar ediyorsunuz, söyliyeyim, demiş, fazla yaşlısınız. Bizse cenaze merasiminden hoşlanmayız da...

Radyomuz

Radyo Müdürümüz Törümküney haber verdi. İstanbul Radyosunun programları yine altüst oluyor. Zaten radyo teknik ârıza yaptı mı ilk iş program değiştirmektir.

Kadının biri hergün piyano çalar ve bir parça biter bitmez notaları değiştirip yenisine başlarmış. Bir gün kapı çalınmış; biri gelmiş; şöyle konuşmuşlar:

— Efendim, ben piyano akordcusuyum, piyanonuzu düzelteceğim!

— Ben akordcu filân istemedim!

— Malûm efendim, beni de zaten komşularınız gönderdi!

Biz sade notaları değiştiriyoruz. Akordcuyu komşudan mı bekliyoruz nedir?

— SİVRİSİNEK —

Cilt 9, Sayı: 227 FİYATI 25 KURUŞ 10 Kasım 1950

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanessi: İstanbul, Babıâli Caddesi Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon : 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

Kızıl Çinliler Kore'ye saldırdılar

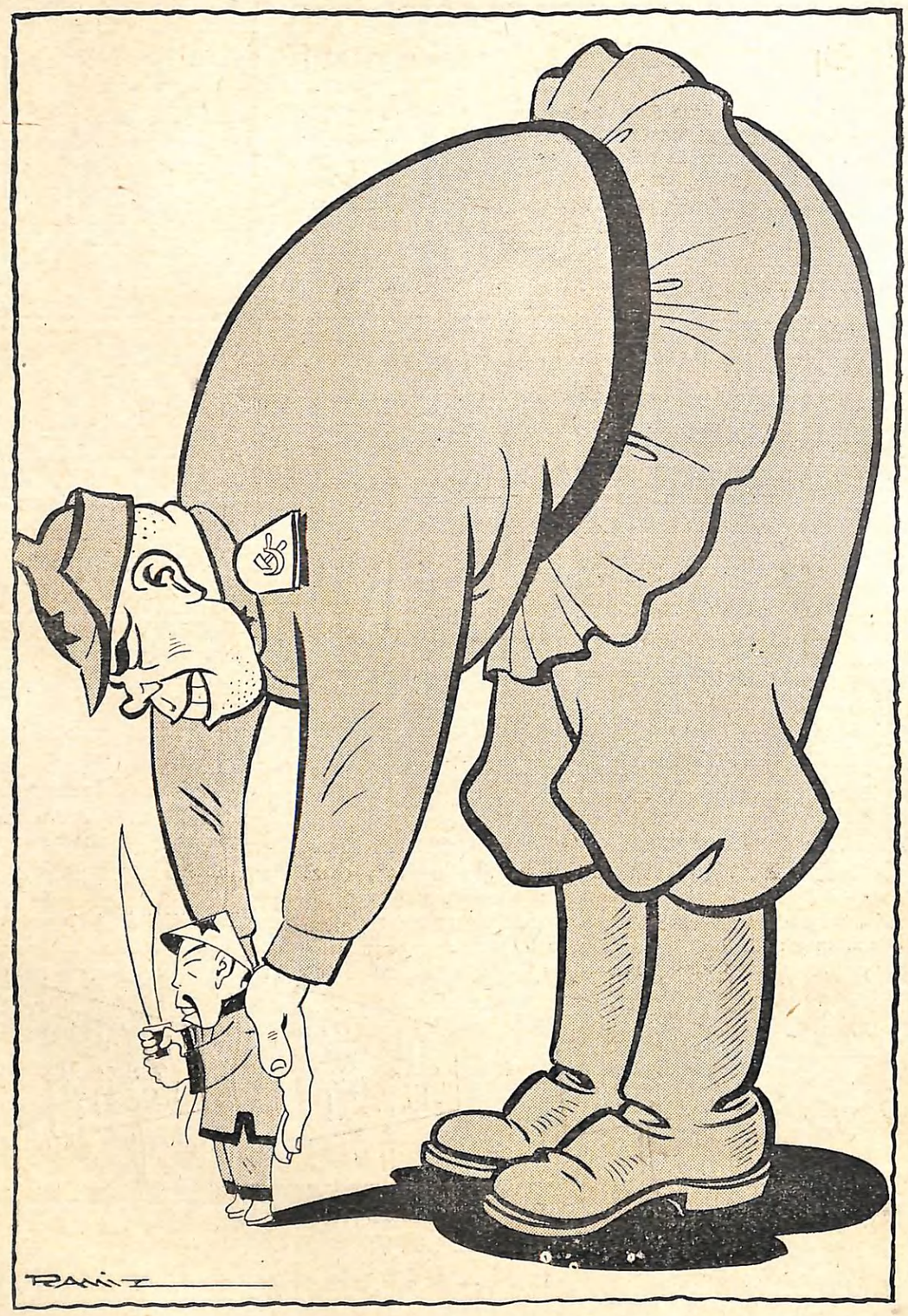

— Söyle öne geç de arkada benim olduğumu görmesinler!

BAŞ KÖŞEDEN

Taltifler..

SESİNİZİ çıkarın da, nasıl çıkarırsanız çıkarın! Bağırıp çağırmak, yüksek sesle konuşmak, akla sığmaz bile olsa projelerden bahsetmek, bilhassa, ağır tenkidler yapmak şart... Aksi takdirde ne «hakkı sükût» verirler, ne de bir meclisi idare âzalığile taltif ederler.

Amma siz, Halk Partisinin müseccel ve emektar, hattâ en hararetli mensubu imişsiniz; yahut yeni partiye beş paralık hayrınız dokunmadıktan başka sürüye kurt da üşürmüşsünüz; veya, ne bileyim, kaşınız, gözünüz kimsenin beğeneceği zarafette değilmiş... Hiç, amma hiç ehemmiyeti yok. Elverir ki, susturulmanızda fayda mülâhaza edilsin. Kim olursanız olun; rahat kaçıracak bir durumdaysanız kemali siyasetle bertaraf edilmeniz lâzımdır. Bunun için yegâne çıkar yol, «memlekete hizmetine binaen» taltif yoludur. Dikkat buyuruluyor ya? Partiye hizmet mevzuubahis değil. İş, memleket meselesidir. Haddi varsa başkası itiraz etsin...

Bilmem, Resmi Gazetemizde, eski devirlerdeki gibi bir «Tevcihat» sütunu var mı? Varsa, pek alacası dışında olsa gerek. Taltiflerin bu kadar birbirini tutmaz bir cömertlikle saçılmasından başka ne manzara hasıl olabilir?

Vaktile Venedikten Toskanaya bir ticaret mümessili gelmiş. Toskana Gran Düklerinden biri Venedik Sefirine mümessilden yana yakıla şikâyet etmiş. Sefir:

— Kusuruna bakmayın, demiş, Venedikte deli çoktur..

Nazik Gran Dük:

— Bizde de çoktur amma, biz işleri bunlara emanet etmeyiz!

Lûtufkârlıklarımızı Venediğin ticaret mümessilini hatırlatan zevata kadar teşmil etmek, lûtufdideyi sustursa da gran dükleri çoğaltır!

— MİZAHÇI —

HER HAFTA BİR TANESİ:

Sürprizli Maçlar

Geçen hafta yapılan maçta yer bulmak mümkün olmadığı için stadyoma giremiyen spor muhabirimiz, çıkanlardan birinin yanına yaklaşarak sormuş:

— Kasımpaşa kaç, Galatasaray kaç?

— Kasımpaşa 1, Galatasaray 58!

Muhabirimizin şaşkınlıktan ağzı açık kalınca öteki hemen düzeltmiş:

— Denizden yüksekliği!

Bir öpücük, dört ay istirahat!

Oh, ne âlâ... Hem doya doya öp, hem de dört ay kalafata çekil.. Hele hâdise Ankarada olacağına İstanbulda olsaydı, belki gazetelerde çarşaf kadar resminiz de çıkardı!

Efendim, mesele şu: Ankarada hamalın biri, bir genç kızın beline sarıldığı gibi... Şapır şupur öpmiye başlamış. Haydi meşhut suçlara. Ceza: Dört ay hapis... Adam, sabıkalı imiş de zaten... Böyle tatlı bir başlangıçtan sonra, kış üstü dört ay istirahat fena şey mi? Hukukçulara sorarsanız, insanı değil sorduğuna, anasından doğduğuna pişman edecek tafsilâtla meseleyi kuru lâkırdı kalabalığı içinde kendileri de kaybolarak kanun maddelerine, yok bilmem içtihat kararlarına, tefsirlere boğarlar. Halbuki, hakla, hukukla münasebeti olmıyanlar, işi apaydın görürüz: Sabıkalılar içinde her suçun ayına, gününe kadar cezasını bilenler pek çoktur. Bunlar hesaplarlar, mevsimine göre, işsiz kaldıkları müddetçe hapishanelerde kendilerini besletecek bir küçük suç işlerler. Lâkin şu Ankaralı sabıkalı cidden çarıklı imiş. Dört ay, hâtırasile avunacağı bir suçla hapse girmek, ne de olsa zekâ ve dirayet işidir.

Kalabalık şehirlerin kalabalık semtlerinden sık sık gelip geçen kadınlara, genç kızlara tavsiye: Böyle nahoş durumlarda bir elbiseyi feda edebilir de, mücadele esnasında kendi elbiselerini yırtarlarsa mütecavizin göreceği ceza, kendi tahmininin de üstüne çıkacağı için, daha acı bir hâtırayla hapse girerler. Hattâ, biçimine getirip - ki pek kolaydır - adamın kulağını veya burnunu şiddetle ısırıvermek, ebedî bir hâtıra bırakmak olur. Ne yapalım? Nefsini müdafaa için birçok şeyler mübahtır!

— * * —

BAŞINA GELENLER!

İki arkadaş arasında:

— Doktora gittin mi?

— Gittim.

— Nen varmış?

— Hiç. Cüzdanımdan çıkacak yirmi lira...

★

KEDİ NE...

Karısından şikâyet ediyordu.

— Karım beynimi yiyor, deyince arkadaşı atıldı:

— Ya? Tevekkeli değil, geçen gün rastladım, pek zayıflamıştı!

Türk - Yunan dostluk anlaşması:

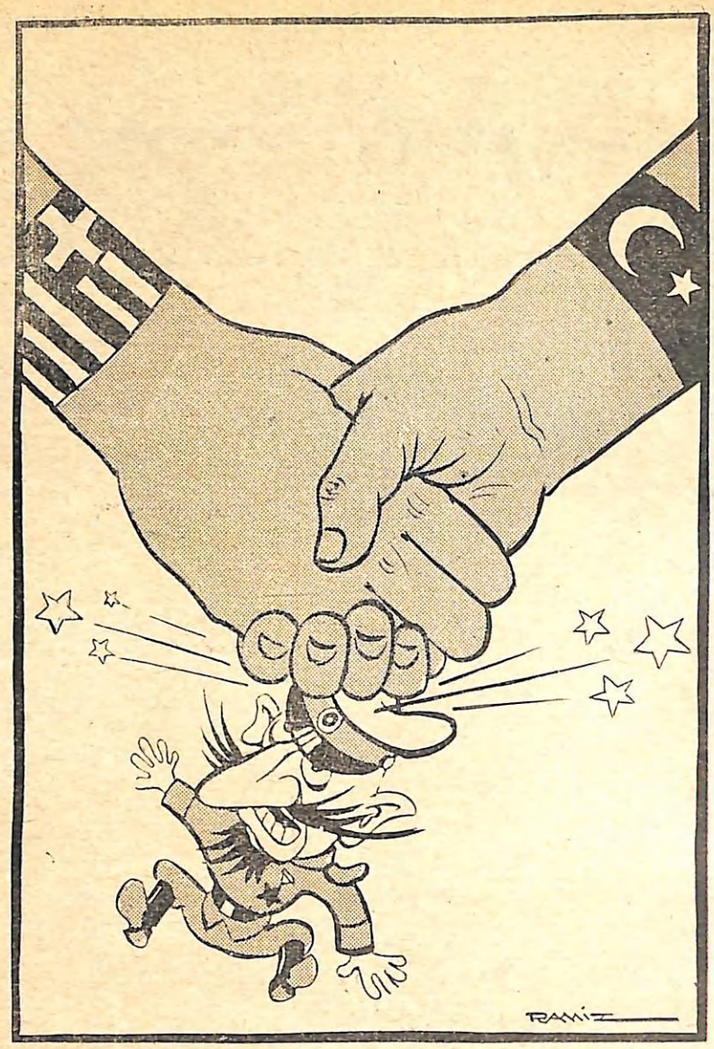

İki el, bir baş içindir!

İLÂN

Devlet Hava, Deniz, Kara, Demir, Çelik, Bakır ve Kalay Yollarından:

1 — Seferlerimizin rötar işlerini ayarlamak üzere hesaptan anlamaz, ömründe saat görmemiş ehliyetli bir mütehassısa ihtiyaç vardır.

2 — Taliplerin imtihanları kapalı zarf usulile merkezde yapılacaktır.

3 — En fazla rötar temin edene bir maaş nisbetinde ikramiye verilecek ve bir sene müddetle yollarımızda bedava seyrüsefer etmesine müsaade olunacaktır.

4 — Hava ve yol şartları ne olursa olsun bizim şartlarımız değişmiyeceğinden imtihanda vaktinde bulunmaları alâkalılara ilânen tebliğ olunur.

Umum Müdürlük

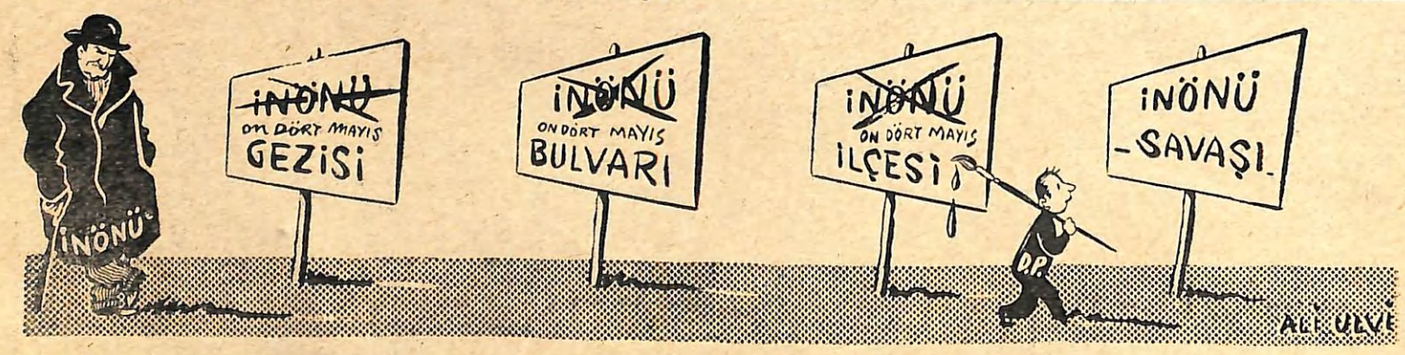

İnönü — Galiba benim adımı da değiştirecekler!

Asıl sinir harbi:

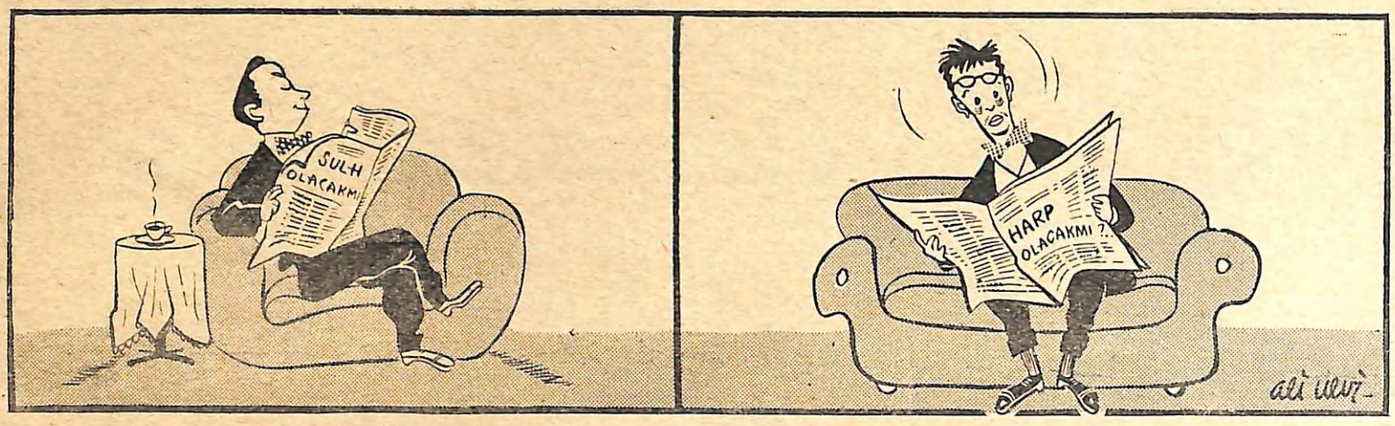

Akşam gazetesi

Sabah gazetesi

Tek Keramet

Kerimin keremi

Dostumuzu sorarsan Şükrü Kerimzâdedir;
İsmi gibi cismi de sıkletten âzâdedir.

Hem kendisi şürbeder, hem kendisi şükreder;
Saâdeti bu yüzden firâde firâdedir.

Bakmaz ahbab seçerken akıllıya, deliye;
Her güzele gönlünün kapısı küşâdedir.

Güzellerin yüzünden girer günâha girse;
Bir kerre tövbe etse bin kerre âmâdedir.

Defter-i kebîrinin kilosunu bilemem,
Defter-i kebâiri kıyyeden ziyâdedir.

Ayırmaz bir bölgeyi bir bölgeden seçimde;
Nereden seçilirse oraya üftâdedir.

İstanbulu umarken çıktı Kastamonudan;
Yarın da Vandan çıkar; bu millî irâdedir.

Dileriz, her seçimde ayrı yerden seçilsin;
Maksad, vatan çapında, ondan istifâdedir.

Hem ilden ile geçmek, hem güzelden güzele;
Bu ne katmerli tâlih, ne ulvî ifâdedir!

Yıldızı çifte doğan bahtiyârın elbette
İçkisi susuz gider, kahvesi de sâdedir.

Bu methiye Ilgazın tepesinden söylenip
Uludağda dinlense, Ozan, fevkalâdedir!

DELİ OZAN

ÇATTIK BELÂYA!

Fitil olmuş, kadınlara sarkıntılık etmenin yasak olduğunu unutmuştu. Gece yarısı, caddede yalpa vururken bir kadına yanaştı.

— Saat kaç, lûtfen söyler misiniz? diye lâf attı.

Kadın, sivil polis değildi, adamı tevkif etmedi:

— Yatma zamanı, diye başından atmıya çalıştı.

Sarhoş geri geri çekildi:

— Eyvah! Yine karıma çattım!

TECRÜBE

Bir kız hastabakıcılık için müracaat etmişti.

Başhekim sordu:

— Tecrübeniz var mı?

— Pek fazla diyemem amma, ağabeyim futbolcudur, küçük kardeşim voleybol oynar... Kız kardeşlerimden biri dansa, diğeri denize meraklıdır. Babam hergün tramvaya, otobüse biner, annem de...

Kâfi, kızım, kâfi. Kabul!

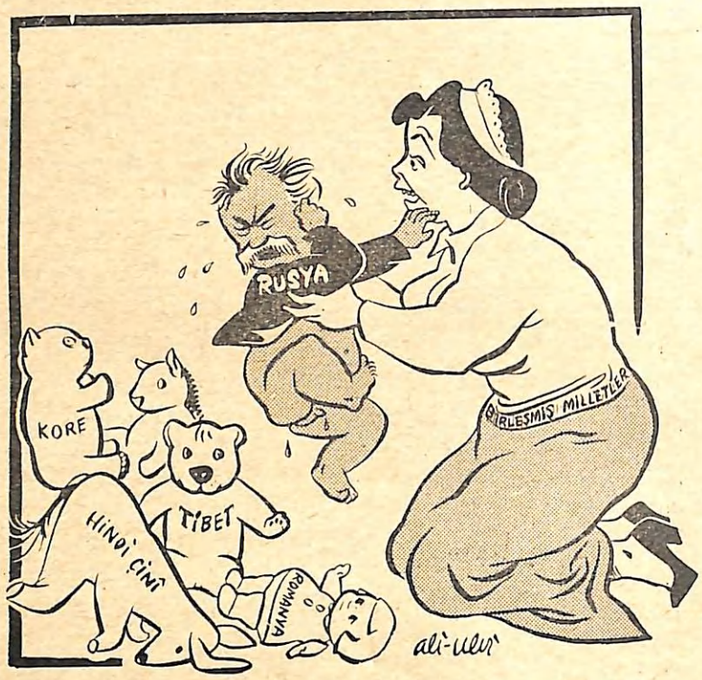

Rusya — Bu oyuncaklardan bıktım, seninle oynıyacağım!

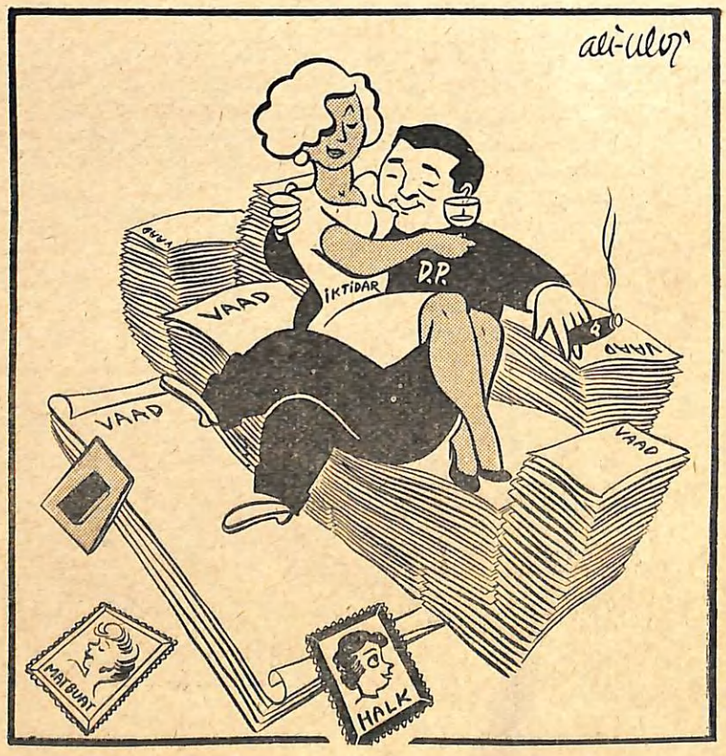

Masal:
Onlar ermiş muradına...

HÜLYA

Yazan: VİR GÜL

ORHAN Bendeniz'e rastladığım zaman dudaklarımda gayriihtiyari bir tebessüm hasıl oldu. Zaten onu ne zaman görsem güleceğim gelirdi. Soyadı kanunu çıkıp da herkes kendine bir ad takmak zorunda kalınca o da «Bendeniz» soyadını almıştı.

— «Bendeliğe pek heveslisin galiba!» diye alay eden arkadaşlara gülümsiyerek şu cevabı verirdi:

— «Siz benim soyadımın mânasını kavrıyamıyorsunuz, enayiler! Bu isim «bende» den gelmiyor, «deniz» den geliyor. «Ben deniz gibiyim» demek istiyorum...»

O ne derse desin, biz yine kendisile alay etmekten geri kalmazdık:

— «İnşallah evlenirsin de bir kadına bende olursun!» diye beddua ederdik.

O da: «Ben deniz olduğumdanberi ne dalgalar atlattım! Kadın dalgasından mı korkacağım!» derdi.

Hakikaten bizim Orhan meşhur çapkınlardandı. Onu hemen hergün başka bir kızla görürdük. Yazın Adada, kışın Modada genç, güzel fakat fakir kızlarla; yaşlı, çirkin fakat zengin kadınlarla âlem yapar, eğlenirdi.

Türlü macerası da vardı.

Gün geçmezdi ki:

— «Orhan yine bir güzel bir kızı kafeslemiş!»

Veya:

— «Orhan yine altın anası bir kadına kancayı takmış!» gibi haberler gelmesin.

Her buluştuğumuz zaman da bizim kahraman bıyık altından gülerdi:

— «Ne yapalım... Geçinip gidiyoruz işte» der ve yeni maceralarından birini daha anlatırdı.

Elim kalem tuttuğundanberi sade ben Orhanın belki yüze yakın macerasını hikâye yapmışımdır!

O gün de kendisini aldım, ayaküstü bir iki kadeh ve beş on lâf atmak üzere tünek meyhanelerinden birine götürdüm.

— «Eh, anlat bakalım, Orhan» dedim. «Senin yeni bir maceran varmış!»

Boş atmış ve, tabii, dolu tutmuştum.

— «Kürk macerasını mı soruyorsun?» dedi.

İçimden:

— «O da ne acaba?» derken:

— «Evet» diye cevap verdim. «Kürk macerası. Nasıl oldu bu iş?»

Orhan Bendeniz: «Gayet kolay!» dedi ve anlatmıya başladı:

?

? ?

— «Kız güzeldi. Fakat kurnazdı da. Güzelin kurnazı da yaman oluyor ha! Adam sen de! deyip geçemiyorsun, biri olmazsa biri daha, diyemiyorsun. Çünkü kız güzel! Geçinmek için bir yol var: Sen de kurnaz olacaksın.

«Evvel Allah, bu cihetten yana pek nasipsiz değilimdir. Nice kadının fendini zekâmla yenmişimdir! Bu işde de öyle olacağına emindim ve kız beni aylamıya çalışırken ben de onu tavlamıya karar verdim.

«Efendim, mevsim malûm: Sonbahar geldi, kış kokuları duyulmıya başladı. Bu mevsimde kadınların bir hastalığı nükseder: Kürk hastalığı. Bu hastalık her kadında vardır: Eskiden kürk sahibi ise, hastalık biraz daha az ateşli olur amma, «fazla kürk göz çıkarmaz» diye yenisini istemekten de geri kalmazlar. Hattâ bu kürk hastalığına tutulup tedavi için Avrupa seyahatlerine çıkan hanımlarımıza son zamanlarda pek sık rastlıyoruz.

«Konferans veren doktorlar gibi konuşuyorum, değil mi? Eh, işi biraz ciddi tarafından almalı ki alayın zevki daha iyi çıksın.

«Ne diyordum? Ha! Bizim nazeninde de bu hastalık vardı ve kendisini kürkçü dükkânına sokup çıkarmakla gayet iyi tedavi ettiğimi söyliyebilirim!»

!

! !

Şaşırmıştım:

— «Ne o?» diye haykırdım. «Kıza kürk manto mu aldın yoksa!»

Orhan güldü:

— «Rüyanda görsen inanma! Bende o kadar aptallık olsa bile o kadar zenginlik nerede, birader! Fakat herşey aptallıkla olmaz ya. Kurnazlıkla da olur.

«Lâfı kürkten açtım. Kızın yüzü durgunlaştı, gözleri mahmurlaştı. Kürke ne kadar bayıldığını, fakat hülyalarından daima ne derin sukutu hayallerle ayıldığını öyle acıklı bir şekilde anlattı ki az daha onun yerine ben ağlıyacaktım.

«Bu acıklı sahneye daha fazla tahammül edemezdim. Kızı hemen aldım, bir taksiye attım. Ver elini Tepebaşı! En lüks kürk mağazalarından birine girdik.

— «Beğen, beğendiğini» dedim.

Beğendi beğendiğini. Yalnız arkasına giyince kolları uzun, etekleri kısa geldi.

Tezgâhtar, bir kere yağlı müşteri bulmuş, bırakır mı?

— «Kolay, hanum!» dedi. «Kolları kisaltir, eteği uzaltiriz!»

— «Ne zaman?» diye sordum.

— «Pazartesiye.»

— «Olur.»

— «Kaparo lâzım mı?»

— «Beş, on lira birakin, yeter.»

Öyle ya, müşteriyi ürkütmemek lâzım.

Gıcır gıcır bir on liralık çıkarıp uzattım. İsim yazıldı, numara çizildi.

— «Pazartesiye gelir alırız» dedim.

Çıktık.

Eh, sen seyreyle bizim kızdaki sevinci! Kürk hülyası içinde dünyalar onun oldu, o da benim!»

?

? ?

Ağzım açık kalmıştı.

— «Sonra?» diye sormuştum.

— «Sonra mı?» dedi. «İşte o kadar. Bundan daha güzel hikâye sonu olur mu!»

— «Peki amma, kürk?»

— «Kim düşünür kürkü! Herhalde kız düşünür amma, ben düşünmedim, müsaadenizle!»

— «Peki, on lira?»

Orhan bir kahkaha attı:

— «Sen de pek cimrisin, birader! Böyle güzel bir maceraya on lira feda edilmez mi artık!»

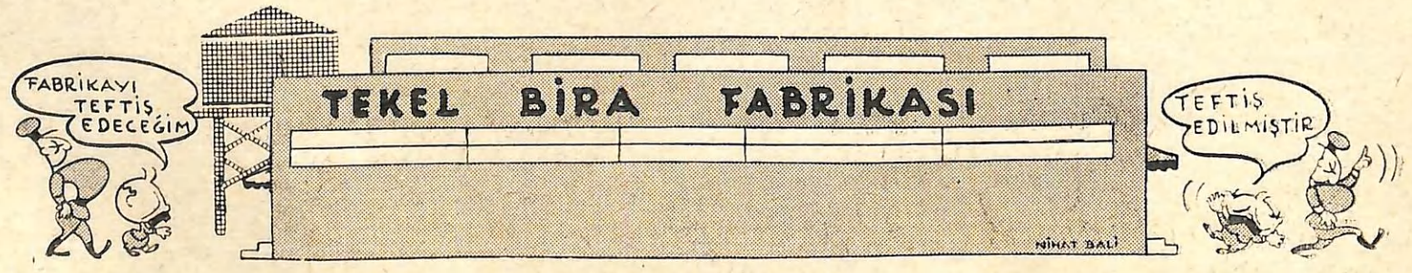

Küçük Valinin maceraları!

— Partimize girmek istiyorsunuz amma, meziyetleriniz nedir?

— Daha ne olsun efendim? Karşı partilerin hepsinden bon-servisim var!

Kadınlara lâf atanların resimleri neşredilecek.

— Gazetelerden —

— Gel şu kadına lâf atalım da çabucak meşhur olalım!

Bir Alacak - Verecek Dâvası

Komedi 5 perde

— Giriş —

Nasrettin Hoca — Şu cübbe kaça?

Tacir — Al bakalım... On akçe...

Nasrettin Hoca — (Cübbeyi evirip çevirir, iade eder) Fena değil amma.., Şu şalvar kaça?..

Tacir — O da on akçe...

Nasrettin Hoca — Al cübbeyi öyleyse, şalvarı alıyorum...

Tacir — Hoca, şalvar için on akçe vereceksin...

Nasrettin Hoca — Neden? Şalvara karşılık cübbeyi vermedim mi?

Tacir — Amma cübbenin parasını vermedin...

Nasrettin Hoca — İyi vallahi.., Almadığım şey için para verecek değilim ya, tabiî vermem!

— Birinci perde —

Neclâ Hızlı — Ah sevgilim, bana beş yüz lira ver de gördüğüm şapkayı alayım.. Gerçi paraya ihtiyacım yok amma, böylece beni sevdiğinden daha çok emin olurum...

Sadık — Emredersin şekerim... Akşama getiririm, sen üzülme...

— İkinci perde —

Sadık — Aman Necipciğim, senden bir ricam var...

Necip Hızlı — Hayrola?

Sadık — Acele bir iş için beş yüz lira lâzım oldu. Akşama iade ederim..

Necip Hızlı — Hay hay kardeşim. Derhal takdim edeyim. Al..

Sadık — Çok teşekkür ederim...

— Üçüncü perde —

Sadık — İşte sevgilim. Al sana beş yüz lira...

Neclâ Hızlı — Ah; çok, çok, çok teşekkür ederim, canım benim...

Sadık — Rica ederim: Bunun lâfı mı olur? İnşallah giyeceğin şapka sana yakışır!

— Dördüncü perde —

Necip Hızlı — Ne o Sadık? Böyle pürtelâş nereden?

Sadık — Şimdi karına rastladım kardeşim. Beş yüz lirayı ona iade ettim. Zehmet olacak amma, alıver...

Necip Hızlı — Teşekkür ederim Sadıkçığım...

Sadık — Asıl ben teşekkür ederim Necipçiğim...

— Beşinci perde —

Necip Hızlı — Neclâ?

Neclâ Hızlı — Ne var?

Necip — Şu Sadıktan aldığın beş yüzlüğü ver bakalım...

Neclâ — O da ne demek ayol?

Necip — Ne demek olacak? Sabahleyin Sadığa rastladım. Acele bir iş için benden beş yüz lira istedi. Verdim. Şimdi rastladım; sana vermiş. Getir paraları bakalım şekerim...

Neclâ — ?!..

— * * —

SİYASÎ

Çocuk babasının gazetesine merak sarmıştı.

Babası merak edip sordu:

— Ne o, Çetin? Sen çocuk mecmuasını bıraktın, şimdi de büyüklerin gazetesini mi okuyorsun?

Çetin cevap verdi:

— Evet, baba. Bizim hoca değişti mi acaba diye bakıyorum...

YENİ ÖĞRENMİŞ

Hâkim sordu:

— Arkadaşını niçin vurdun?

— İki sene evvel bana «şebek» demişti.

— İki sene evvel mi?

— Evet, reis bey... Fakat şebeğin nasıl bir hayvan olduğunu o zaman bilmiyordum...

Çömezin Röportajları : 226

Olaylarla Alaylar

Çizen : Ramiz

— C.H.P. de damga resmine tâbi olacakmış...
— Ay, o damgalı değil miydi?

— Komünist Çin'in Kore harbine katılması ne demek?
— Nüfusu fazlaca artmış demek!

— Pamuk ipliği dağıtılıyor, aldınız mı?
— Hayır. Siyasi partilerle ilgim yok!

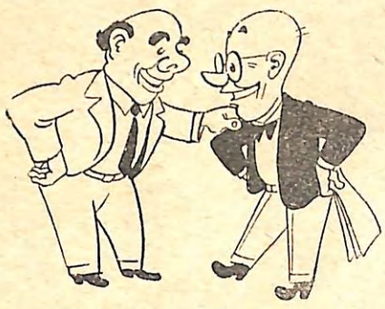

— Mersin Belediye Reisi Müfide İlhan Londraya belediye görmiye mi gidiyor?
— Hayır, kadın belediye reisi göstermiye!

— İnönü neden Ankarada profesör cübbesi giymiş?
— Partidaşlarına ders vermek için!

— Ankarada bir genç kız erkek olmuş..
— Allah beterinden esirgesin!

— Otelcilik kralı antika merakile mi müzeleri gezmiş?
— Zannetmem. Öyle olsa Yıldızı gezerdi!

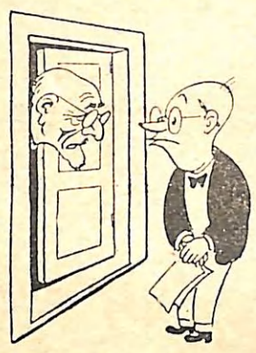

— Hayvan sahiplerinin kredisi arttırılıyormuş...
— Hayvan yetiştirmek teşvike muhtaçtır da ondan...

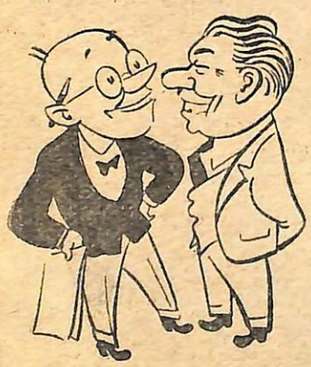

— Rusya hariçe altın kaçırıyormuş..
— Kapital düşmanı Stalinden korktukları içindir!

— Denizyollarına nasıl bir şekil verecekler dersiniz?
— Sudan bir şekil!

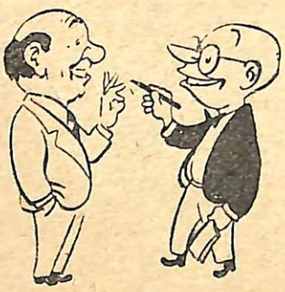

— Yerli komünistlere idam cezası verilecekmiş...
— Daha ağır ceza vermeli, Rusyaya sürmeli!

— İstanbul Belediyesinin ucuz evleri yedi bin liraya çıkıyormuş. Bunları kimler alacak acaba?
— Ticaret Odasının geçinme endekslerile geçinenler!

TANIDIKLAR ANSİKLOPEDİSİ

Abdullah Abalı

ABALI, Abdullah — Adına bakılırsa bir Allahın kuludur. Halindeki azamet, ashabı mesalihe karşıdır. Nitekim, bu resmi, Mektup Zarflarını Tükürükleyip Yapıştırma Umum Müdürlüğü müracaat kaleminde kâtipken çekilmiştir.

Allahın kulu, mahalle mektebinden sonra İnkişafı Osmanî Nümunei İptidaisini, oradan sonra Mektebi Sultanî ihzarî devresini, daha sonra Çakırtaş Sultanisini, daha sonra Hukuk Fakültesini, Allahlık bir talebe olduğu meydana çıkınca da o zamanki İlâhiyat Fakültesini bitirmiş; muhabere usulile Lozan İçtimaî İlimler Fakültesinden diploma, İktisadî İlimler Enstitüsünden şahadetname, Gizli İlimler Akademisinden bonservis almış, üç bin cilde yakın kitap okuyup dokuz sayfalık «Hukukun ana prensibi prensiplerin anasıdır» tezini müdafaa eden bir tecrübei kalemiye yazmış, bunca tahsil ve tetebbüden sonra, liyakatine binaen evvelâ takriri sükûn kanun lâyihasını hazırlıyan encümene stenograf olarak girmiş ve bu andan itibaren de kademe kademe yükselmiş hamiyetli, merd, vatansever bir memurdur.

Abdullah Abalı, her tensikatta «hamiyetine ve ekmeğini taştan çıkaracak kadar çeşitli bilgisine güvenilerek» en evvel kadro dışı edilmeğe ve hiçbir defasında da tazminat almamıya alışmıştır.

Son tensikatta açığa çıkınca siyaset hayatına atıldı. Çakırtaş kazasının D. P. teşkilâtını kurdu ve büyük bir belâgatle çalıştı. Lâkin tam oradan meb'us çıkacağı sırada, son dakikada C. H. P. den istifa ederek yeni partiye giren Hayri Gözüaçık listeye kaydedildi. Üstelik, bu eski ve kaşarlanmış Halk Partili, seçime fesat karıştırmak isnadile Abalıyı Çakırtaştan sürdürdü. Ne bunca emek, ne hak iddiaları merhumu kurtaramadı.

★

ADALI, Yusuf — Şehir Meclisinin ve bütün İstanbulun en şöhretli nüktedanı Avni Adalı ve pehlivan Halil Adalı ile hiçbir benzerliği, yakınlığı olmadığını merhumları tanıyanlar kadar, Yusuf Adalı'yı tanıyanlar da bilirler.

Yusuf Adalı Adada idman yaparken (öndekidir)

Akdeniz adalarını yalnız haritadan görmüştür. Adalılık onda Heybeliadada bir müddet oturmuş olmasından ileri gelir. Eski eczacılardandır. Günahı vebali söyliyenlerin boynuna, bu bakımdan yarın âhirette yakasına sarılacak olanlar kalabalık bir ordu teşkil edeceklerdir. Yaşına rağmen bu kadar genç görünüşü, boyu ile mütenasip bir ömre erişmek için uğraşıp didinmesi, hep o eski hastaların kendisini âhiret kapısında beklediklerini bildiğindendir derler.

Kendisini alelâde fânilerden ayıran iki mühim hususiyeti vardır. Biri, boyudur. Uzun İsmail Hakkile deve, devekuşu veya zürafe arasında bir mevki işgal eder. İkincisi gülüşüdür. Gülerken nefesini içeriye salıverir. Merhum aktör Hâzım, Yusuf Adalı için:

— «O kadar cimridir ki, hava kaçırmamak için içeri doğru gülüyor» demiştir.

Boyluca olduğu için yüksekten atar. Burnu hürmetlice, koku alma hassası kuvvetlicedir. Maamafih avcılıkla alâkası yoktur. Buna mukabil güzel kokulardan hoşlanır. Meselâ «İskandal»a bayılır. Lâkin bu koku fazla tuzluya oturduğundan Adalı, yazın Adayı bırakıp Tuzladan da ileriye, Gebzeye kaçmıştı.

Adalı, sporcudur. Yaya kaldığı zaman yürümekten yorulmaz. Yüzülmesini gayet iyi bilir.

Adalı'nın siyasi fikirleri görüştüğü adama tâbidir. Davete bayılır (bilhassa etmiye). Bulunduğu bir davette hayli hünerler göstermişti. Kendisini o gün tanıyan ev sahibine fikrini sordular. Adalıya baktı, baktı ve:

— Sağlam yapılı, yüksek ve pek kıymetli bir apartımana benziyor; dedi, amma üst kat galiba henüz kiralık!

★

ARIBAL, Lûtfiye — Adı gibi çalışkan, bal gibi sanatkâr olduğunu bilenler adını kendisine ziyadesile yakıştırırlar. Herhalde, güzel giyinmek istiyen kadınlar için Allahın bir lûtfu olduğuna da şüphe yok.

Pek eski olmamakla beraber, mazisine şöyle bir bakınca evvelâ bir nişan meselesile karşılaşırız: «Nişan»taşındaki kız ortaokulunda okumuştur. Ondan sonra işin içine kandil meselesi girer: Kandillide lise tahsili yapmıştır. Pek paşa hanım olduğundan birdenbire yükselmiş, İsmetpaşa Enstitüsünü bitirmiştir. Nihayet biçki ve dikişteki istidadını ihmal etmiyen bir Bakan, onu Mithatpaşa Kız Enstitüsüne öğretmen yapmıştır. Şimdi, dört beş sene evvel açtığı terzihanede kadınları giydirip kuşatıyor ve onları kadın karikatürü olmaktan kurtarıyor.

Lûtfiye Arıbal

Arıbal, hemen her «sezon»dan evvel şöyle, Parise kadar bir uzanır. Paris çiçeklerinin balını aldıktan sonra, döner. Bütün köy kibarları, yâni Erenköy ve Kadıköyden Mecidiyeköyüne kadar olan şık köylüler, bu balarısının tadını almışlardır. O da, herhalde bilmukabele onları sızdırsa gerektir.

Ertuğrul Şevket Avaroğlu, âyini cem esnasında

AVAROĞLU, Ertuğrul Şevket — Asıl adı Avâreoğlu idi. Yabancılar üstünde fena tesir yapmamak için avâreliği bırakmış ve «Avar» olmuştur. Tahsili Ticaret Mektebindedir. Orada hocası olan merhum üdebadan Sadri Edhem bilâhare Babıâlide, daha sonra da Ankarada bu sevimli ve zeki talebesini vesâyetinde bulundurmuş, edebî zevkinden kendisine birçok şeyler aşılamıştır. Avaroğlu ustra gibi keskin dili ile kalemini sivriltmiş ve yazılarını onunla yazmıya başlamıştır.

Ankaranın basıcı havası ile imtizaç edemiyerek Babıâliye hicret etmiş ve gazetemiz tarafından «Başköşe»de izaz ve ikram edilmiştir.

Kendisi, yalnızlıktan ziyade kalabalık arkadaş cemaatinden hoşlanır. Cemaat dolayısile imam suyuna merakı ve Baküs'e büyük hürmeti vardır. Yüzünde yaprak yeşili gözlerile şarabî kırmızı rengi bu itibarla hoş bir tezad teşkil eder.

Sene 1 — Sayı 25 10 Kasım 1950

Mizah

Ayrıca satılmamakla övünür, haftalık ciddi gazete

PERİ

Sanat ve güzellik mecmuasıdır.

SON DAKİKA:

BAKANLAR KURULUNDA

Ankara (Özel) — Bu dakikada öğrendiğime göre yarın beş Bakanın istifasına dair yedi muhtelif sebep gösteren yeni bir şayia çıkacak ve üç gün zarfında yalanlanacaktır.

Gece devriyesi

Canım, herkes İstanbulun asayişi için bin türlü lâkırdı söylüyor. İstanbul gerçi bütün memleketi ilgilendiren yegâne mesele değildir amma, bana da merak oldu işte...

Bir gece, - kendime cesaret vermek için olacak - bir bardak limonata ile kafayı tütsüliyerek şehrin kenar mahallelerinden teftişe başladım. Her taraf çamur deryası. Elin serserileri benden daha akılsız değil ki bu havada ortalığı haraca kesmiye çıksınlar? Kimseler yok. Boşu boşuna Karagümrüğe kadar yürüdükten sonra bir Edirnekapı tramvayına bindim. Vakit gece yarısına yakın olduğu için tramvay tenha... Saraçhaneden Unkapanına, oradan Azapkapısına, oradan Şişhaneye çıktım. Yegâne çektiğim azap, taban tepmek oldu. Yoksa ne şişlendim, ne soyuldum.

Asmalımescide gelince gece klüplerine (!), barlara (!) bir bakayım dedim. Allah Allah... Oralarda da kimse yok. Kızlar masalarda sinek avlıyorlar, garsonlar şaşkın şaşkın bakınıyorlar..

Nihayet dayanamadım. Bunlardan birinin sahibine - ki eski bir hapishane arkadaşıdır - sordum:

— Ne var yahu? İşler bu kadar mı kesat?

— Yoo... Elhamdülillâh kârımız yolundadır.

— E... Nedir bu tenhalık?

Saatini çıkarıp baktı:

— Daha bir saat var, dedi, cümbüş ondan sonra başlar.

— Allah Allah.. Neden amma?

— Nedeni var mı yahu? diye izahat verdi bar sahibi, erketeciler telefon etti. Vali bu gece teftişe çıkacakmış. Buraya uğrayalı yarım saat oluyor. Eğlence, teftiş bittikten sonra başlar da ondan!

İnsanın altında otomobil olunca, teftiş de, muayene de, kontrol da çabuk biter. Hemşeriler bu sıkıcı merasimden sonra eğlenmiye başlarlar. Amma, bizim gibi yaya kalanlar için işe sade yorgunluktan ibaret. Bir daha mı? Tövbeler tövbesi!

— ** —

Beden Terbiyesi Teşkilâtı takviye ediliyor

Beden Terbiyesi kongresi toplandı. Bildiğiniz kararları aldı. Başta Milli Eğitim Bakanı olarak, bütün delegeler bu teşkilâtın ilgasını istediler. Görünüşte ilga yerinde ve haklıdır. Lâkin yıllardanberi bu fikri destekliyen Burhan Feleğe inat, Teşkilât yeniden takviye olunacaktır. Gizli bir oturumda buna karar verilmiştir. Resmimiz, Beden Terbiyesi kongresinin çalışmalarını yakından tetkik ve heyecanla takip eden sporsever vatandaşlarımızı göstermektedir.

REŞAT LEBLEBİCİOĞLU İSTANBULDA

Eski İzmir Belediye Reisi Reşat Leblebicioğlu, son günlerde tebdil gezerek İstanbula gelmiştir. Reşat Leblebicioğlunun İzmiri ani olarak terketmesi birçok şayialara yol açmıştır. Kendisile bu hususta görüşen bir muharririmize sayın Leblebicioğlu, ziyaretinin hakiki sebebini açıklamakta bir mahzur görmemiştir. Söylediğine göre, İstanbulda oynanmıya başlıyan «Leblebici Horhor» operetini görmek maksadile gelen Leblebicioğlu, bu lâfzı murat benzerliğin derecesini tesbit ettikten sonra tekrar İzmire dönecektir.

YAVRUNUZ NE OLACAK?

Çocuk elifi mertek zannedecek kadar okuma yazmayla alâkasız büyümüş, yalnız sucuya, sütçüye para verirken hesabı fazla gösterip eksik para vermeyi öğrenmişse mükemmel bir tüccar olur.

Eğer sanat kabiliyeti varsa ve Akademinin heykeltraşlık şubesinden muvaffakiyetle mezun olmuşsa mezar taşları yontarak pekâlâ geçinebilir.

Eğer kavgacı, haksız da olsa istediğini zorla alarak büyümüşse Devlet Demiryollarında biletçi olur.

Şayet yüze gülmekten başka bir meziyeti yoksa en yüksek mevkilere namzet demektir. Hiçbir şey olamasa, meclisi idare âzası olur.

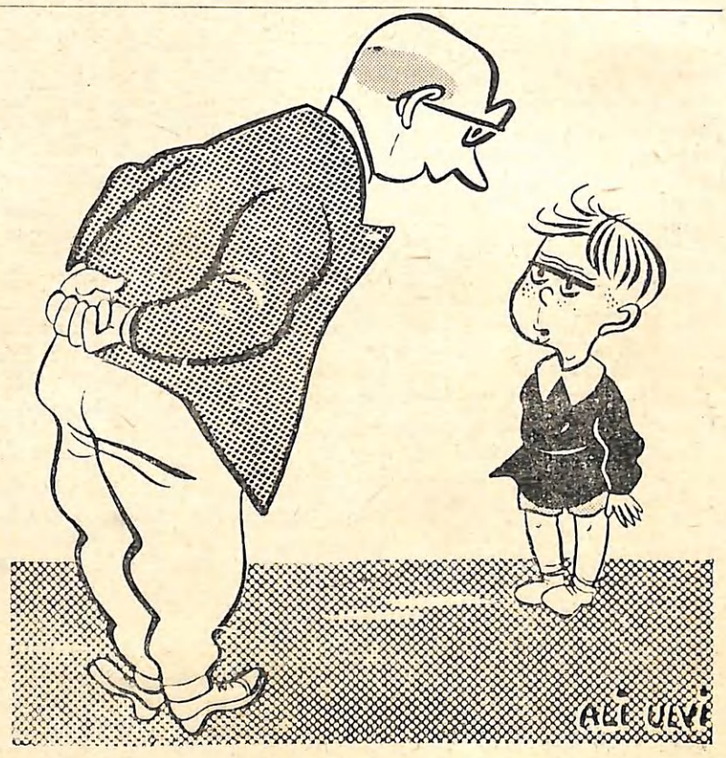

Öğretmen — İsa Peygamber ne zaman doğdu oğlum?
Demokrat talebe — 14 Mayıstan 1950 sene evvel!

Minicik Hikâye

Köpek Aklı

Avcıların iyi atıcı oldukları ötedenberi malûmdur. Hem çiftelerile atarlar, hem çenelerile... Kimbilir siz de kaç tane böyle av hikâyesi dinlemişsinizdir amma, köpeklerini terbiye etmek hususunda Niyazi ile Cevadın yarışlarına benzerini belki duymamışsınızdır.

Niyazi ile Cevat, bir gün Yeşilköydeki avcılar kahvesinde buluştular. Herkes, onların, köpeklerile ne kadar meşgul olduklarını ve bu hususiaki rekabet ve mücadelelerini bildiği için, zevkle bakıştılar. Nitekim az sonra, övünme patlak verdi. Niyazi:

— Benim köpeği hiç sormuyorsun dostum, diye söze başladı. Hep birden sordular:

— Ne âlemde?

— Öyle bir terbiye ettim ki... Her sabah beş kuruş veriyorum, şekerli simide bayıldığı için, doğru fırına gidiyor; fırıncı köpeğin ağzından parayı alıp yerine simit veriyor. O da eve gelip karşımda kemali âfiyetle simidini yiyor.

Herkes buna hayran olmuştu. Lâkin Niyazi, bir kere coştuğu için, devam etti:

— Yalnız son hafta, her sabah parayı aldığı halde eve simitsiz dönmiye başladı. Merak ettim. Peşine düştüm. Bir de ne göreyim? Simidi aldıktan sonra doğru bir köşkün bahçesine gidiyor, oradaki hasta köpeğe simidini verip dönüyor!

Dinliyenler alkışladılar ve, «ne dersin?» gibilerden, Cevada baktılar. O, hafif alaylı bir gülümseyişle:

— Benim köpek seninkinden akıllı! dedi. Ben de hergün, simit alsın diye para veriyorum amma, köpoğlusu bir kere bile simitçiye gitmemiş. Bunu tesadüfen öğrendim. Ben de peşine düştüm. Hayvan, parayı alınca doğru bahçenin bir köşesine seğirtti. Orada acele bir çukur açtı, parayı gömdü. On gün sonra elli kuruşu ağzına doldurunca kasabın yolunu tuttu. Elli kuruşluk et alıp kemali âfiyetle yedi!

Şükûfe

Türkiyenin en eski ıtriyat imalâthanesidir. Şükûfe kokuları kullananlar her mevsimde bir bahar havasına bürünmüş olurlar.

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Kardeşler Basımevi - İstanbul

SAYI : 227

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir.

FIKRALAR

ROL

Tiyatro aktörlerimizin sanat kabiliyetleri göklere çıkarılıyordu.

Muammer Karaca:

— Hele geçenlerde bizim artistler öyle güzel rol yaptılar ki ben buna ömrümde rastlamadımdı.

— Ne zaman? diye sordular.

Muammer Karaca cevap verdi:

— İ. Galib'i madalya aldığı gün tebrik ederlerken!

AHBAPLIK

Ankarada, iki ahbap konuşuyorlardı:

— Dün hayvanat bahçesine gittim.

— Ben de.

— Hayret! Seni görmedim.

— Ben de seni görmedim. Hangi kısımdaydın?

DOĞRU!

Sarhoş, tütüncüye geldi:

— Bir çift iskarpin istiyorum, dedi.

Adam şaşırmıştı:

— İskarpin mi?

— Evet...

— Yanlış, beyim. Biz burada tütün içenlerin ihtiyacı olan şeyleri satarız...

Sarhoş kızmıştı:

— Allah Allah! dedi. Tütün içenlerin iskarpine ihtiyacı yok mudur?

İKİ RAHMET

Geçen hafta öbür dünyaya hareket eden meşhur nüktedan edip Bernard Shaw'a 94 yaşına bastığı 26 Temmuzda sormuşlardı:

— Yaşlandığınız için müteessir misiniz?

— Bilâkis! Yaşlanmasam ölürüm!

KEŞKE!

Genç yaşında dul kalan taze pek müteessirdi:

— Aman bana avukatlardan bahsetmeyin! diyordu. Miras dâvasında öyle zorluklar çekiyorum ki neredeyse: «Keşke kocam ölmeseydi!» diyeceğim geliyor.

ESKİ MİNVAL

Leylâ aylardanberi görmediği Neclâya Beyoğlu caddesinde dolaşırken rastlamıştı.

— Koca mı arıyorsun? diye sordu.

Neclâ, içini çekerek cevap verdi:

— Hayır. Bir aydır evliyim. Şimdi Beyoğlunda kocamı arıyorum!

EYVAH!

İki kız arasında:

— İmtihanda profesör bana cevap verilmesi o kadar zor bir sual sordu ki!

— Ya? Ne dedi?

— «Yaşın kaç?» dedi.

Mizah

— Hoşt terbiyesiz, öteki köpekler bana salta duruyorlar!